

Người ích kỉ nhất

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Có lẽ tôi vẫn chưa nói, và có lẽ cũng đến lúc phải nói, yêu cậu, tình đầu và tình cuối.

Buổi sáng trời trong, giọt sương mai còn đọng lại trên những phiến lá. Anh đưa tay khẽ chạm vào, cảm nhận tinh hoa mát lạnh của thiên nhiên. Nở nụ cười nhẹ trên môi, anh ôm bó hoa tươi tiến về chỗ hẹn. Cô gái có mái tóc đen dài nhìn anh khẽ mỉm cười, anh trao cô bó hoa trắng muốt. Ngồi xuống bên cạnh cô gái, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, anh nói:

- Lâu quá không gặp rồi nhỉ, không biết còn nhớ anh là ai không đây.

Cô gái vẫn mỉm cười không nói, anh khẽ thở dài:

- Giờ gặp lại em anh nhớ ngày xưa quá, cái năm chúng ta bước vào năm cuối cấp ba ấy. Lúc đó em cũng ít nói như bây giờ...

Giọng nói anh ngày một nhẹ bằng. Nhìn gương mặt tươi cười của cô gái, rồi lại nhìn ra phía khoảng không bao la, ánh mắt anh xa xăm hồi tưởng lại quá khứ...

Anh còn nhớ lúc đó anh ngồi bàn cuối lớp, còn cô thì ngồi kế bên anh. Khi vừa gặp cô, ấn tượng đầu tiên của anh đối với cô là cao, trắng, xinh và ít nói, cũng có thể là ít cười, anh nghĩ vậy, nhưng chỉ thế thôi. Nếu hồi đầu năm cô giáo không xếp lại chỗ thì anh cũng không biết rằng cô học chung lớp với mình. Anh không hề có một chút may mắn rung động với cô bạn cùng bàn này.

Hôm đó cô chủ nhiệm nhờ anh và cô ở lại lớp ghi sổ điểm. Điều đó cũng là hiển nhiên khi cô và anh đều có số điểm rất cao trong lớp. Không biết hôm đó anh đã nói về sự nóng dần lên của Trái Đất hay về vấn đề nền kinh tế thế giới, nói chung là anh chỉ nói vài câu chuyện bông quơ để không khí bớt căng thẳng, thế nhưng cô đã cười. Nói là cười thế thôi, đúng ra đó chỉ là một cái

nhếch môi, có thể là một nụ cười nhạt, nhưng đúng là cô đã cười, một nụ cười hiếm hoi, nụ cười đầu tiên kể từ khi anh ngồi cùng bàn với cô. Người ta nói con gái lạc quan hay cười thường làm đàn ông mê mẩn, không ngờ con gái trầm lặng khi cười lại khiến người ta xao xuyến đến vậy. Và cũng chính vào cái buổi hoàng hôn màu hồng ấy, anh đã rung động trước cô.

- Chắc em không biết anh đã xao xuyến thế nào khi nhìn thấy nụ cười của em đâu nhỉ, bây giờ có lẽ em cười nhiều hơn rồi, chứ hồi đó để được nhìn em cười còn khó hơn lên trời ấy. Vì vậy mà những ngày sau đó anh từ một người ít nói trở nên nhiều chuyện, lúc nào cũng cố ý pha trò để em cười. Nhưng tại sao lúc đó em luôn đáp lại anh bằng một nụ cười nhạt nhỉ? Anh giận lắm đấy. Nhưng tuổi trẻ mà, càng không được lại càng muốn, thế nên ngày nào anh cũng theo em trên suốt quãng đường từ trường về nhà để chọc em cười, nhớ không? Nghĩ lại anh thấy mình ngớ ngẩn thật.

Anh nói thật dài, bật cười nhìn sang cô, hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nở nụ cười nhẹ:

- Nhưng cũng nhờ vậy mà anh mới thấy nụ cười rạng rỡ đầu tiên của em ấy, em nhớ không? Hôm đó mặc dù anh ngã khá là thê thảm khi đang chọc cười em trên đường về nhà ấy. Nhưng không sao, nụ cười của em lúc đó là một thành công lớn đối với anh rồi, thế nên anh không thấy đau nữa, mặc dù có hơi xấu hổ chứ không phải không đâu nhé. Mà hình như hôm đó thần may mắn bám theo anh hay sao ấy, sau đó trời lại mưa, và không ai trong chúng ta mang theo dù cả. Nhờ đó mà anh mới có cơ hội tỏ tình khi chúng ta đang trú mưa ấy. Nói thật là khi đó anh cũng lo lắng chứ, càng sợ hơn nữa là em cứ im lặng không chịu nói, làm anh cứ tưởng mình bị từ chối rồi chứ. Nhưng mà sau đó em lại hỏi anh cái câu mà lúc đó anh cho là vớ vẩn ấy, em còn nhớ câu gì không? Em đã hỏi anh rằng “Có thể không?” ấy, nhớ không?

- Có thể không?

Sau một hồi nín thở chờ đợi, anh cứ nghĩ là cô sẽ từ chối. Nhưng cô lại hỏi ngược lại anh, bằng giọng nói nhẹ nhàng và thật khẽ. Có thể không? Có thể không? Còn phải hỏi sao?

- Đương nhiên.

Anh cười thật tươi. Tình đầu của anh, bắt đầu như thế đấy.

Kể từ ngày quen với cô, anh cảm thấy thứ cảm xúc anh dành cho cô ngày càng mãnh liệt. Anh nhận ra cô không hề ít nói, chỉ là chưa tìm thấy “cạ” để bộc phát thôi. Cô nói rất nhiều, và rất dễ bị chọc cười. Như những cặp đôi mới lớn khác, anh thường cùng cô ăn sáng ở căn tin trường, cùng nhau nắm tay đi học, rồi lại sánh vai nhau cùng về.

Buổi chiều ngày chủ nhật, cô và anh ngồi tựa vào tựa nhau ôn bài cho bài kiểm tra Văn sắp tới. Anh vốn ghét môn văn, thở dài than:

- Tại sao môn văn lại được sinh ra trên đời này cơ chứ? Vừa ướt át và sến, có cái gì hay ho đâu. Nếu không phải vì môn này thì mình đã là người duy nhất đứng đầu lớp rồi.

Nghe có vẻ giống như đang nói một mình, thực ra là còn có ý khác. Cô liếc xéo anh, làm bộ chống cằm, thở hắt ra chiều thương tiếc:

- Bạn trẻ à, sau mỗi tiếng thở dài hạnh phúc lại vơi đi một chút đấy. Đừng có ở đó mà than vãn nữa.

- Thôi đi, tôi biết cô là cây văn, không cần phải khoe!

- Biết thì tốt. – Cô cười hì hì. – Có muốn nghe thơ con cóc không?

- Dạ - Anh làm bộ thành khẩn – Được chị đọc thơ cho nghe thì có lẽ em trai đây đã tu thành chính quả rồi.

Cô lườm anh, rồi bắt đầu ngâm nga:

“Gió kia gió, gió nhẹ bay

Mưa kia mưa, mưa khẽ hát

Gió lặng lẽ lướt xa cuốn bao nỗi nhớ

Mưa ở lại khẽ ngân nga điệu khúc biệt ly.”

Không khí trở nên trầm lắng, lát sau, anh khẽ lên tiếng:

- Đúng là, thơ con cóc mà...

Những ngày nghỉ, anh dắt cô đi dọc mấy con phố ngắm đồ. Một lần, cô mua đồ nhiều đến nỗi bắt anh xách nặng cả hai tay. Đi mệt, cô ghé vào hàng quán bên đường mua bánh tráng trộn. Thấy anh nhìn đến mức bụng kêu ọc ọc mà không tài nào ăn được, cô bật cười, lém lỉnh:

- Có muốn ăn không?

Anh nuốt nước bọt:

- Đương nhiên là muốn.

Cô lè lưỡi:

- Đừng hòng nhé!

Rồi cô cười khì khì, vừa ăn vừa tặc tặc khen khiến anh sôi máu. Anh ngoảnh mặt đi chỗ khác, bĩu môi, vờ nói băng quơ:

- Con người ích kỉ thật ấy nhỉ.

Cô đang cho bánh tráng vào mồm chợt khựng lại, quay sang nhìn anh. Im lặng vài giây, một thứ cảm xúc khó hiểu dâng tràn trong đáy mắt, cô nhoen miệng cười, nháy mắt:

- Giờ mới biết sao? Nói cho mà nghe nhé, con người vốn luôn rất ích kỉ, mà đây là người ích kỉ nhất trên thế giới đấy.

Rồi cô tung tăng chạy đi trước. Anh cau mày suy nghĩ về lời cô nói, rồi vội vã đuổi theo.

- Lúc em nói em là người ích kỉ nhất, anh cũng không để tâm lắm. Giờ nghĩ kĩ lại, đáng lẽ ngay từ khi em nói câu đó anh phải bỏ em ngay chứ nhỉ, giờ thấy hối hận quá trời.

Anh vờ lau bầu, rồi nhìn cô bật cười. Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, giọng nói lại trở nên hoài niệm:

- Nói thế thôi chứ anh chưa bao giờ hối hận đâu nhé. Với lại em còn nhớ cái lúc cô giáo phân công em học nhóm với một đứa con trai khác không? Lúc ấy, anh đã ghen, ghen kinh khủng luôn ấy nhỉ.

Sau cái tiết sinh hoạt chết tiệt, cái tiết mà cô chủ nhiệm bắt cô phải học nhóm với một đứa con trai khác, quan trọng hơn là đứa con trai đó dường như là có tình cảm với cô, thế nên anh dồn toàn bộ sự bức tức vào giờ ăn trưa. Ngồi đối diện anh, cô có thể cảm thấy sát khí toát ra từ người anh ghê rợn đến mức nào, đến nỗi sống lưng cô trở nên cứng đờ, lạnh buốt. Cô nhìn anh, xua tay cười trừ:

- Bình tĩnh đi nào, chỉ là học chung thôi mà.

- Lửa gần rơm lâu ngày chẳng cháy à? – Anh cắt ngang lời cô nói.

Cô chớp chớp mắt, nhìn anh một lúc rồi cười nham hiểm:

- Có người đang ghen kìa!

Cô cố tình kéo dài giọng, mặt anh đỏ đến như không thể đỏ hơn được nữa, vừa tức vừa ngượng, vội vàng bào chữa:

- Ghen gì đâu. Chẳng qua có người thấy trai là mắt sáng như sao, không chừng lại bỏ bê việc học. Lúc đó tôi cũng không có ai để cùng phấn đấu nữa. Chung quy là sợ mất một đối thủ đáng gờm thôi.

- Ai mắt sáng như sao hồi nào... - Cô bĩu môi. – Nói thật nhé, cậu ta nhìn cũng rất được, nếu học giỏi hơn một chút có thể ăn đứt người nào đấy...

Cô chưa nói hết câu đã thấy mặt anh tối sầm, vội vàng cười xòa:

- Ấy ấy, chỉ là đùa thôi mà. Yên tâm, đây không bỏ ai kia theo trai đâu.

Ngay cả xin lỗi mà cũng có thể nhân cơ hội giễu cợt anh được ư? Nhưng dù sao có lời cô hứa anh cũng yên tâm...

Phải, anh tin tưởng cô đến vậy, thế tại sao cô lại hủy hẹn về cùng anh để đi cùng tên đó chứ? Thế gọi là không bỏ anh theo trai sao. Cũng đúng, cô vẫn chưa bỏ anh mà, chỉ là đi cùng tên kia một bữa thôi, có lẽ chỉ là đi vào nhà

sách kiểm sách tham khảo thôi, có lẽ tên đó chỉ mời cô ăn chè để cảm ơn thôi, có lẽ hai người chỉ vô tình “chạm tay” đi dạo một lát thôi, có lẽ... cô chỉ trao cho hắn một cái ôm của tình bạn thôi... Cứ cho là vậy đi, ừm ừm, chỉ mới có một ngày thôi mà, chỉ là anh nghĩ quá nhiều thôi...

- Tại sao điểm của con lại kém như vậy, có biết là gần thi cuối cấp rồi không?

Mẹ anh nghiêm mặt trách mắng, anh chỉ biết im lặng. Gần đây anh nghe giảng không còn một chữ nào lọt vào đầu nữa. Vì sao ư? Vì kể từ cái buổi “tình bạn thăm thiết” với tên đó, cô không đến lớp. Có lẽ cô chán anh đến mức không muốn gặp anh nữa rồi...

- Lúc đó anh đã giận em lắm đấy. Thế là anh quyết định không nghĩ đến chuyện đó nữa, trong đầu bấy giờ chỉ toàn bài vở. Nhưng mà, một ngày, hai ngày, ba ngày, cuối cùng anh cũng chịu thua. Lúc đó còn trẻ, anh không nhận thức được rằng đó không còn là một tình cảm ngây thơ hời hợt mà thực sự sâu đậm, như ăn sâu vào tận xương tủy. Anh chỉ biết lao đến nhà em, muốn hỏi cho ra lẽ mọi chuyện. Em nhớ không? Cũng một buổi chiều hoàng hôn, em gặp anh với gương mặt ảm đạm hết như ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau...

- Đến đây làm gì?

Mây đen bao phủ bầu trời vừa nãy thôi còn rất trong xanh...

- Chúng ta chia tay nhé.

Lá non xanh mơn giờ đây cũng ngả màu đậm theo mây...

- Vì đó là một tình cảm hời hợt...

Gió thổi mạnh, cảnh vật như chao đảo...

- Tình học trò thường không lâu bền, tôi nghĩ cậu ấy tốt hơn cậu...

Gió ngày càng mạnh, mây đen càng dày đặc...

- Tôi vốn thích sự hoàn hảo, có lẽ rung động trước cậu cũng vì tôi nghĩ cậu hoàn hảo, nhưng có lẽ tôi đã lầm...

Cô gái trước mặt anh vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt lại bị che đi bởi bóng tối...

- Tôi luôn muốn lợi về bản thân, luôn tìm kiếm một con người thật hoàn hảo. Vì sao ư? Tôi đã từng nói mà đúng không, vì tôi vốn rất ích kỉ. Cậu thật ngốc khi trao những rung động đầu đời tươi đẹp cho tôi. Thời gian qua... có lẽ tôi đã trả hết nợ... cũng có lẽ bởi vì... tôi đã không chịu đựng nổi nữa. Cố gắng tự lừa dối bản thân, hạ thấp bản thân, thật sự quá mệt mỏi...

Gió thổi mạnh như tiếng khóc thương, như âm thanh của sự thù hận, xen lẫn...

Xót xa.

Ngày hôm đó đối với anh chẳng khác gì rơi từ chín tầng mây xuống mười tám tầng địa ngục, trời đất như quay cuồng trước mắt. Cô lúc đó đối với anh thật tàn nhẫn, thật độc ác, và cũng thật xa lạ. Cô lúc đó như già đi mấy tuổi, lời nói thật cay độc, không giống như lời nói của một cô nữ sinh hồn nhiên trong trắng. Cô như trở về cái quá khứ trước khi anh quen cô, trầm lặng, âm đạm, nhưng so với hồi đó càng thêm phần ác độc. Có lẽ thà cô ít nói như hồi đó, lặng lẽ bỏ mặc anh, có lẽ còn dễ chịu hơn khi nghe những lời nói đó từ cô. Cô nói anh ngốc ư? Đúng vậy. Anh ngốc nên mới xao xuyến trước nụ cười lạnh tanh của cô, anh ngốc nên mới rồi hơi đi theo chọc cho cô cười, anh ngốc nên hôm đó mới tỏ tình với cô, anh ngốc nên mới tình nguyện xách đồ cho cô qua từng con phố, anh ngốc nên mới tin cô sẽ không bỏ anh, anh ngốc nên mới xem cái chuyện cô đi cùng người khác là giấc mộng...

Và anh cũng thật ngốc khi tin lời cô nói buổi chiều hôm ấy là sự thật.

- Cô ấy không thích cậu ư?

Mây đen tản mát...

- Thế... hôm đó...

Mây đen tản mát, nhưng không tan đi...

- Chuyển đi ư?

Mây đen tản mát, nhưng không vơi đi, chỉ là muốn bao kín cả bầu trời rộng lớn...

Cô từng nói cô là người ích kỉ nhất, anh đã từng không tin. Nhưng bây giờ, anh không muốn tin cũng không được. Cô ích kỉ nên mới giấu kín nụ cười tuyệt đẹp của mình, cô ích kỉ nên mới có thể thấy người khác ngã mà còn lấy đó làm thú vui riêng cho mình, cô ích kỉ nên mới do dự khi nghe lời tỏ tình để phân bua thiệt hơn, cô ích kỉ nên mới bắt anh xách đồ còn mình thì ung dung ăn vặt một mình, cô ích kỉ nên mới hứa suông để không bị quấy rầy, cô ích kỉ nên mới đi cùng người khác, chia sẻ tâm sự mà không nói cùng anh, cô ích kỉ nên mới nói ra những câu làm tổn thương người khác đến vậy...

Và cô thật ích kỉ khi không nói một lời tạm biệt với anh.

- Em có biết không? Lúc ấy anh đã chạy thật nhanh đến nhà em, nhưng cuối cùng vẫn không kịp. Em thật sự đã chuyển đi. Nhưng em cũng biết lựa chỗ thật đấy, chuyển đi xa đến nỗi anh không thể tìm ra...

- Bệnh đa xơ cứng? Cái bệnh quái quỷ gì vậy?

Gió thổi tung mái tóc, anh trầm ngâm nhìn cô gái vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

- Thật sự... nhanh đến thế sao? Không thể chờ để nói tạm biệt sao?

Mây đen đã bao kín cả bầu trời, dường như một cơn bão sắp sửa ập đến.

- Thưa sao?

Tiếng sấm vang rền, một ánh chớp xé ngang bầu trời.

- Mưa sắp rơi rồi, có lẽ anh nên về thôi...

Anh nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn bức ảnh cô gái vẫn đang mỉm cười trên bia mộ, một giọt nước lăn dài bên khóe mắt, của anh, và cả của cô. Quay lưng bỏ đi, chợt cơn gió mạnh thổi đến, mang theo một vật từ trong túi áo khoác của anh bay ra. Anh nắm lại nhưng không kịp. Gió thổi lá thư bay lên trời cao. Anh nhìn theo, mỉm cười.

- Anh về rồi.

“Gửi cậu bạn yêu dấu, người tôi yêu sâu đậm. Cho phép tôi được đeo mặt nạ tàn ác, sự ích kỉ cuối cùng của tôi đến phút chót. Tôi muốn đến cuối cùng cậu sẽ vẫn nhớ đến tôi, không phải sự ngọt ngào bi thương mà là sự căm phẫn, vì như vậy cậu sẽ không giấu tôi ở một góc trái tim mà sẽ ghi nhớ đến suốt cuộc đời. Thật ích kỉ, đúng không?”

Tôi cũng thắc mắc, tại sao thời gian không lâu, nhưng tại sao tình cảm lại sâu đậm đến vậy? Có phải vì tình đầu thường làm cho người khác có thêm một xúc cảm mới mẻ chẳng? Dù sao thì, câu hỏi đó cũng không cần có câu trả lời.

Có lẽ tôi vẫn chưa nói, và có lẽ cũng đến lúc phải nói, yêu cậu, tình đầu và tình cuối.

Tưởng bỏ ít thôi, tôi đi xa, sau này gặp nhau tôi sẽ lấy lại lá thư, không được giữ lâu đâu đấy.

Gửi từ miền kí ức, tư cô gái ích kỉ từng chiếm trọn sự yêu thương cho riêng mình.”